

FOLKERT OLDERSMA

DODELIJK BERICHT

Clavis
YOUNG ADULT

A black and white close-up portrait of a woman with wet, dark hair. Her hair is dripping with water, and the background is a soft, out-of-focus grey. The overall mood is somber and evocative.

FOLKERT OLDERSMA

DODELIJK BERICHT

Ander werk van Folkert Oldersma bij Clavis

Werk aan de winkel

Voor hete vuren

Folkert Oldersma

Dodelijk bericht

© 2018 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: cyberpesten, zelfmoord, liefde

NUR 285

ISBN 978 90 448 3285 3

D/2018/4124/102

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.folkertoldersma.nl

1

Of het klopte dat ik Quirine was en zo ja, of ze me konden spreken, was hun vraag. Dat nu ook de politie op de hoogte was, maakte de ramp voor mij compleet. Ontzettend gênant bovendien dat ze me er thuis mee lastigvielen, want hoe kon ik het nu voor mijn grootouders nog langer geheim houden? Natuurlijk wilden die straks precies uitgelegd krijgen waarom agenten mij wilden spreken.

Quirine, wat is er aan de hand? Wat heb je op je geweten?

's Morgens had ik mijn oma wijsgemaakt dat ik me niet goed voelde, en dat ik daarom niet naar school ging en op mijn kamer bleef. Nu riep ze naar boven: 'Quirine, bezoek voor jou.'

Beneden in de hal stonden ze me op te wachten. Ze waren beiden niet in uniform; een stevige oudere man werd vergezeld door een jonge agente. Ze was meer dan knap. Heel lief vroeg mijn bezorgde en ook duidelijk geschrokken grootmoeder of ik wilde dat zij bij het gesprek aanwezig bleef.

'Liever niet,' zei ik haar.

Stel je voor dat ook zij van de inhoud van het berichtje zou vernemen. Dat zou het voor mij alleen maar nog erger, nog gênanter maken. Gelukkig verdween ze naar de keuken.

'Michel Raatjes,' stelde de agent zich voor, niet bepaald een naam voor een bullebak, dus misschien viel het allemaal wel mee.

'En dit is Marianne,' vervolgde hij. 'Zij loopt stage bij ons.'

Ze schudde me de hand.

‘Heb je er bezwaar tegen dat zij bij ons gesprek aanwezig is?’

‘Nee, dat is prima,’ zei ik.

Ik ging ze voor naar de huiskamer, waar ze op de bank plaatsnamen en ik op de stoel tegenover hen.

Marianne was bloedmooi, zo mooi dat ik dacht: wat doe je bij de politie? Wat natuurlijk een belachelijke gedachte was. Stom, stom, dit was een belangrijk gesprek, ik moest me focussen en stoppen met zulke gedachtes.

‘Wilt u iets drinken? Koffie?’ vroeg ik.

‘Nee, dank je.’

De politie op bezoek. Dat had ik niet verwacht. Als ze er met je fiets vandoor gaan, je mobieltje jatten of je scooter vernielen, laat de politie het over het algemeen behoorlijk afweten; en dan nu wel in actie komen in verband met zo’n berichtje? Want dat was de enige reden die ik voor hun bezoek kon bedenken: het berichtje. Ik ben nu eenmaal een braaf meisje, niet zozeer uit overtuiging maar wel omdat ik gewoon geen zin heb in gedoe. Vreemd trouwens dat die Raatjes en knappe Marianne hier kwamen opdagen. Als iemand bij de politie een klacht had kunnen indienen, dan was ik dat geweest, niemand anders. Maar dat had ik niet gedaan.

‘Je was niet op school.’

Dat ze niet van de spijbelbrigade waren en me in die functie kwamen oppakken, wist zelfs ik.

‘Ik voelde me niet zo tof,’ zei ik.

‘Je bent op de hoogte van het appje?’

Het klopte dus. Daarvoor waren ze hier. Natuurlijk wist ik daarvan. Ik had het ontvangen, tegelijk met een heleboel anderen, zo bleek iets

later. Want dat lieten die anderen me ontzettend rap weten, een paar bezorgd, de meesten spottend en vol leedvermaak. Zelfs een stel – anoniem natuurlijk, die waardeloze helden – uitermate grof en goor.

‘Ja, ik heb het ook ontvangen,’ vertelde ik de agent.

‘Kende jij hem?’

‘Rob zit bij mij in de klas.’

Toen ik het berichtje voor het eerst las, voelde ik een enorme woede in me opwellen, want wat dacht hij wel, die smerige viezerik? Hoe kwam hij in godsnaam op het idee?! Meteen daarna stroomden dus die reacties binnen en was de ramp compleet en niet te overzien. Toen drong ten volle tot me door hoeveel mensen het ontvangen hadden, de halve wereld, zo leek het, en iedereen kon Robs ontboezeming over mij lezen. Ik voelde paniek, totale paniek. Ik wist niet wat ik moest doen. Hoe kon ik nog ooit de straat op? Naar school gaan kon ik sowieso vergeten. En als Rob dit over mij schreef, hoe bekeken de andere jongens me dan? Net als hij? Zagen ze mij allemaal als een gemakkelijk te nemen meid?

‘Hadden jullie een relatie, jij en Rob?’

‘Nee en ik heb ook nooit gemerkt dat hij in mij was geïnteresseerd.’

Wat een smerige streek van die Rob. Als hij het me had verteld, dan had ik hem recht in zijn gezicht uitgelachen. Of hem geslagen of uitgescholden, of wat dan ook. Hoe haalde hij het in zijn stomme bolle kop een dergelijke boodschap naar Jan en alleman te sturen? Natuurlijk werd zijn bericht vervolgens vrolijk gedeeld en ging het in *no time* viral via alle mogelijke social mediakanalen: als een verwoestende lawine. Wat dacht hij wel dat hij met me kon uitvoeren, de zielenpoot? Wat wilde hij ermee bereiken? Mij kapotmaken? Had

hij zo de pest aan mij? Waarom dan? Wat had ik hem in hemelsnaam aangedaan?

‘Heb je op het bericht gereageerd?’ vroeg de agent.

‘Natuurlijk niet.’

‘Waarom is dat natuurlijk?’

‘Op zoiets belachelijks reageer je toch niet? Ik niet tenminste.’

Of speelde er iets anders? Was hij juist echt gek op me en wilde hij dat aan een vriend laten weten – jongens onder elkaar, dus stoer doen en stoere praat gebruiken – maar vinkte hij bij het verzenden de verkeerde doelgroep aan, en kwam het dus per ongeluk bij iedereen maar dan ook iedereen terecht? Was het net zo verlopen als bij dat meisje in Haren, dat door een verkeerde keuze niet alleen haar vrienden maar de halve wereld, dus ook of vooral de idioten en relschoppers, uitnodigde op haar feest, wat leidde tot een ware chaos in haar dorp met vernielingen en gevechten met de politie tot gevolg?

‘Je hebt nooit eerder berichtjes van hem ontvangen?’

‘Nee.’

‘Is hij iemand van wie je een dergelijk bericht kon verwachten?’

‘Zo goed ken ik hem niet. Dan zijn er wel anderen.’

Marianne had de hele tijd gezwegen en me strak aangekeken. Dat deed ze op een manier die maakte dat je je er ongemakkelijk bij ging voelen. Misschien leerde ze dat wel tijdens haar studie. Zij of Raatjes maakten geen aantekeningen. Raatjes knikte en dacht waarschijnlijk even na over wat ik had gezegd, want nu zweeg ook hij.

‘Je had het wel van anderen verwacht?’ vroeg Marianne opeens.

‘Van wie bijvoorbeeld?’

‘Ach, dat zei ik zomaar,’ zei ik.

‘Hoe lag Rob in de groep?’ vroeg Raatjes.

Waarom sprak hij in de verleden tijd over Rob?

‘In de klas?’ vroeg ik.

Raatjes knikte.

‘Hij valt niet zo op. Het is niet zo dat hij wordt gepest, als u dat misschien bedoelt. Tenminste niet dat ik weet.’

‘Hoe zou je je klas omschrijven?’

‘Als best een leuke klas. Ik ben pas dit jaar op deze school gekomen, dus ik ben nog nieuw. Er zijn leerlingen die met elkaar optrekken en vriendengroepjes vormen, elkaar na schooltijd ontmoeten en zo.’

‘En Rob?’

‘Hij heeft volgens mij wel wat vrienden.’

‘Zoals?’

‘Van Jonathan weet ik het zeker. Met hem kan hij echt goed opschieten.’

Voor het eerst noteerde Raatjes iets in het kleine boekje dat hij tevoorschijn had gehaald. Jonathans naam waarschijnlijk. Ik bracht hem hiermee toch niet in moeilijkheden? Onzin, ik zou niet weten hoe.

‘Ik zie hem ook weleens samen met Ralph, met Jelmer ...’ vervolgde ik.

‘En jij?’ onderbrak Marianne me.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Maak jij ook deel uit van een vriendengroep?’

‘Nee.’

‘Wat is daarvan de reden?’ Dat was Raatjes weer.

‘Het is niet zo dat ze mij buitensluiten, maar ik hoor er nog niet echt bij. Dat is ook logisch, ik ben er nog maar een paar maanden. Maar ik kan met iedereen prima opschieten, ik heb geen vijanden of zo.’

‘Vijanden,’ herhaalde Raatjes en keek me zwijgend aan.

‘Ja?’ vroeg ik daarom maar.

‘Weet je ook of Rob die had?’

‘Geen idee.’

‘Medeleerlingen die de pest aan hem hadden.’

‘Zo’n jongen is Rob niet. Dat denkt u nu misschien omdat hij dat berichtje schreef, en natuurlijk heb ik echt de pest aan hem, maar ik heb niet gehoord dat hij vaker van die vreemde boodschappen de wereld instuurde of andere rare dingen deed.’

Toen vernam ik het van Raatjes. En dat was natuurlijk ook de reden voor de politie om zich met deze zaak te bemoeien. Ik schrok er ontzettend van. Dit had ik niet verwacht. Raatjes vertelde me dat hij dood was. Rob. Dat hij er zelf een eind aan had gemaakt. Zo leek het tenminste.

Waren ze hier om te achterhalen of ik daar op een of andere manier iets mee te maken had?

Hij had zich in de bosjes naast het spoor verborgen en toen een trein naderde, was hij op het laatste moment de rails op gehold.

Zouden ze denken dat ik hem een zetje had gegeven? Zouden ze daarom hier zijn?

‘Wat erg,’ bracht ik moeizaam uit en ik voelde de borende blik van Marianne nu extra sterk.

Dat vond ik oprecht. Het appje dat hij rondstuurde, was ronduit een misselijke streek, maar daarvoor hoefde hij van mij niet dood. Natuurlijk niet.

Denkend aan haar me lang genoeg afgetrokken, nu ga ik Quirine neuken. Dat had hij ingetikt en vervolgens de wereld ingestuurd. Ik wist niet wat ik las. Dat dit soort gedachten door zijn hoofd spook-

ten, had ik niet achter hem gezocht. En dat je het dan vervolgens een ander op die manier laat weten ... Ik kon er niet bij. Zoiets houd je toch voor jezelf? Dat zou ik in ieder geval wel doen. Niet dat ik überhaupt zulke gedachten heb. Als ik een jongen leuk vind, zijn mijn gedachten romantischer, niet zo plat als bij hem.

In onze klas hanteren we een telefoonlijst om elkaar snel te kunnen waarschuwen als er op school een les uitvalt of iets dergelijks. Dat daardoor de gehele klas dit appje ontving, kan nooit zijn bedoeling zijn geweest. Vast niet. Had hij zich daarom zo verschrikkelijk geschaamd en er een eind aan gemaakt? Waarom moest hij mij noemen? Was hij echt gek op me geweest?

‘Wat erg voor zijn ouders,’ vulde ik aan.

‘Zijn moeder. Er is geen vader meer, die is overleden toen hij nog heel jong was,’ vertelde Raatjes. ‘We zoeken uit of er een strafbaar feit is gepleegd. Is er naar jou toe nog gereageerd naar aanleiding van Robs bericht?’

‘En hoe?’

‘Ik hoop dat je het niet gewist hebt. Mag ik het lezen?’

‘Ik denk dat de meesten er inmiddels al spijt van hebben.’

‘Mag het?’

Ik haalde mijn mobieltje tevoorschijn en overhandigde het hem. Hij las de berichten en maakte af en toe een notitie, terwijl Marianne me strak bleef aankijken. Dat werd ik zo onderhand behoorlijk beu.

‘Dank je wel.’ Hij gaf me mijn gsm terug. ‘Zoals te verwachten was een deel anoniem.’

Ik knikte.

‘En veel ook via een fake-account, vermoed ik. Je trekt het je toch niet te erg aan?’

‘Leuk is anders.’

‘Dat begrijp ik. Kun je er met anderen over praten?’

‘O, ja hoor,’ loog ik.

‘Mocht je hulp wensen, dan moet je dat aangeven. Op je school willen ze je graag helpen.’

School! Natuurlijk wisten de leraren er inmiddels ook van.

Raatjes stond op, Marianne volgde meteen.

‘We weten even genoeg. Dank voor je tijd en beterschap,’ zei Raatjes en bij het laatste glimlachte hij vriendelijk. ‘Hoe langer je wacht met naar school gaan, hoe meer je er tegenop gaat zien.’

‘Ik ga morgen weer,’ zei ik.

Ik liet ze uit en natuurlijk stond mijn oma meteen achter me. Ik woon tijdelijk bij mijn grootouders. Al lijkt dat ‘tijdelijk’ zo onderhand behoorlijk definitief te worden.

‘Je hebt jezelf toch niet in de problemen gebracht?’ vroeg ze bezorgd.

‘Een jongen uit mijn klas heeft zelfmoord gepleegd,’ vertelde ik haar.

‘Zelfmoord? Wat erg. Had hij last van depressies?’

‘Ik kende hem niet zo.’

‘En dan toch de politie hier?’

‘Die dachten dat dat anders lag.’

‘Waarom?’

‘Weet ik niet. Ik denk dat ze bij alle klasgenoten langsgaan.’

‘Wat erg voor zijn ouders.’

Ik had geen zin in verdere vragen en ik wilde hierover naar haar ook niks kwijt, dus zocht ik snel mijn kamer op. Niet dat ik last van mijn grootouders heb, dat ze overdreven nieuwsgierig zijn of zo en

me daarmee lastigvallen. Absoluut niet, het zijn schatten en ik ben ze heel dankbaar dat ik bij ze mag wonen. Maar wat zouden ze wel niet van me denken als ze hoorden wat die Rob met mij van plan was geweest. Gaf ik daartoe aanleiding? Ging ik zo met jongens om? Dook ik met iedereen de koffer in? En wat was dat voor een school waar ik heenging?

Ik plofte languit op mijn bed en dacht aan Rob. Ik had hem aardig gevonden, niet speciaal aardig, maar gewoon aardig: een aardige klasgenoot, niet meer en niet minder.

Dat je zo'n drastisch besluit neemt en zelfmoord pleegt. Het gaf wel aan dat hij zich doodschaamde voor de inhoud van het appje. Waarschijnlijk was het nooit zijn bedoeling geweest dat het viraal ging. Hij moest er ontzettend van zijn geschrokken, anders sprong je niet voor de trein, leek me. Waarom deed je dat überhaupt? Waarom had hij mij niet opgezocht en het me uitgelegd? Me verteld dat het een vergissing was, dat hij er spijt van had of zoiets?

Was dat wel eerlijk van mij? Want hoe zou ik hebben gereageerd? Niet al te vriendelijk, ik had hem minstens de huid vol gescholden – want schelden kan ik, als het moet, best goed – of hem totaal genegeerd. Ik had hem verweten dat iedereen nu op de hoogte was, dat ik voortaan als een slet door de wereld ging en dat dat zijn schuld was.

Zoiets moest natuurlijk in het weekend gebeuren, waardoor ik het helemaal in mijn eentje moest verwerken. Op zulke momenten wenste ik een goede vriendin te hebben, iemand zoals Samantha op mijn vorige school. Na mijn verhuizing stuurden we elkaar in het begin dagelijks en vaak zelfs meerdere keren per dag berichtjes. Over hoe het ging en zo. Inmiddels hebben we nauwelijks nog contact,

ondanks de beloften die we elkaar destijds hierover deden.

Op mijn kamertje ging ik helemaal op in de muziek die ik oefende voor het orkest waarin ik meespeel, toen het riedeltje van mijn gsm me terug op de wereld plaatste. Dat was dus Robs berichtje.

Meteen na het lezen overviel me een geweldige onrust. Mijn hart ging als een razende tekeer. Wat gebeurde hier? Wat moest ik doen? Was dit echt? Hoe kon dit? Had ik hiervoor aanleiding gegeven? Wilde hij me kapotmaken? Wat zat hierachter? Vrij snel daarna stroomden de andere berichtjes binnen.

Maar zelfmoord ... Verschrikkelijk! Waarom doe je dat? Met zo'n daad los je toch niks op? Ja, hij hoefde mij en al die anderen niet meer onder ogen te komen. Tegelijkertijd sloot hij alles zo wel definitief, onomkeerbaar, af. Er konden geen vragen meer worden gesteld, hij kon geen antwoord of uitleg geven. Zijn fout kon hij niet meer herstellen.

Had Rob op het laatste moment spijt? Wilde hij het wel echt? Ik schoot overeind, wat als hij het bericht niet zelf had verstuurd? Het zou best kunnen dat anderen een fakebericht de wereld in hadden gezonden. Zulke dingen gebeuren. Wie had de pik op hem? Wie wilde hem beschadigen? En mij?

Was het wel zelfmoord of hadden ze hem vermoord? Hebben ze hem misschien voor de trein geworpen omdat hij erachter was gekomen wie hem die lage streek had geleverd, en met die informatie naar de politie wilde stappen? Onzin, dat had de machinist vast wel gezien en gemeld.

Het feit dat mijn naam werd gebruikt; wees dat erop dat ik nog het nodige had te verwachten?

DODELIJK BERICHT

Nadat er een seksueel geladen bericht uit zijn naam op het internet verschijnt, pleegt Rob zelfmoord. Quirine, het onderwerp van zijn vermeende erotische obsessie, ontdekt echter al snel dat Rob het bericht niet zelf schreef. Wie wel? En waarom? Ze gaat op onderzoek uit. Maar ze is onervaren in detectivewerk, dus al spoedig gaat er van alles mis. En zo belandt Quirine in een aantal zeer gevaarlijke situaties ...

Een spannende young adult over een onderwerp dat actueler is dan ooit: cyberpesten.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-90 448 3285 3

